

یکشنبه 30 تیر 1398-18 ذی القعدة 1440-21 جولای 2019

قیام مردم مسلمان ایران به رهبری آیت الله "کاشانی" و به قدرت رسیدن مجدد مصدق (1331ش)

قیام مردم مسلمان ایران به رهبری آیت الله "کاشانی" و به قدرت رسیدن مجدد مصدق (1331ش)، وقتی که دکتر مصدق می‌خواست علاوه بر نخست وزیری، وزارت جنگ را نیز برعهده بگیرد، با مخالفت شاه مواجه شد. بنابراین مصدق استعفا داد و شاه هم بلافاصله احمد قوام را مأمور تشکیل کابینه نمود. در این میان آیت الله کاشانی که حضور دکتر مصدق را در نخست وزیری مفید می‌دانست با اتخاذ تصمیمی قاطع، بازگشت مصدق به نخست وزیری را خواستار شد. آیت الله کاشانی تهدید کرد، در صورتی که قوام کنار نرود اعلام جهاد کرده و کفن می‌پوشد و پیشاپیش مردم حرکت خواهد کرد. احمد قوام که مردی وابسته به استعمار و در خدمت دستگاه استبدادی بود، بلافاصله پس از نخست وزیری، نغمه شوم جدایی دین از سیاست را سر داد و لبه تیز حملات خود را متوجه رهبری نهضت یعنی آیت الله کاشانی و نیروهای مسلمان کرد. آیت الله کاشانی با انتشار اعلامیه‌ای به صدور فرمان نخست وزیری قوام السلطنه به شدت اعتراض نمود. به این ترتیب وقایع سی‌تیر شکل گرفت و قیام عمومی مردم مسلمان، در شهرهای مختلف ایران آغاز شد. هرچند این تظاهرات به وسیله عوامل شاه به خاک و خون کشیده شد، اما در نهایت، شاه، عقب‌نشینی کرد و چون در رضایت و تطمیع آیت الله کاشانی توفیقی به دست نیامد، مجبور شد، قوام را برکنار کرده و بار دیگر مصدق را به نخست وزیری مأمور سازد و وزارت جنگ را نیز به او بسپارد. مصدق پس از به دست آمدن، گریزی نداشت، سرلشکر وثوق عامل کشتار مردم بی‌گناه در جریان قیام را به معاونت وزارت جنگ منصوب نمود و چون آیت الله کاشانی به این عمل اعتراض کرد، مصدق در نامه‌ای، از آن روحانی مجاهد خواست تا در امور سیاسی مداخله ننماید. این عمل، پشتیبانی مردم را از مصدق برداشت و دولت مصدق که برای دومین بار در اثر مبارزات پیگیر مردم روی کار آمده بود، بیشتر از سیزده ماه دوام نیاورد و سرانجام با کودتای آمریکایی 28 مرداد سال 1332 شمسی، سرنگون شد.

درگذشت خطیب شمره و اعظم معارف حجت الاسلام شیخ "احمد کافی" (1357 ش)، ق در مشهد مقدس به دنیا حجت الاسلام و المسلمین حاج شیخ احمد کافی یزدی در سال 1307ش برابر با سال 1347 ق در مشهد مقدس به دنیا آمد. وی پس از پایان دروس مقدمات و ادبیات عرب، به دلیل شوق و علاقه شدید به منبر، به وعظ و ارشاد مردم پرداخت. شیخ احمد کافی در حالی که بیش از پانزده سال از عمرش نمی‌گذشت، در شب‌های جمعه برای صدها نفر از زائران امام رضا (ع) با شور و حال خاصی دعای کمیل می‌خواند و فضایی معنوی ایجاد می‌کرد. وی در شانزده سالگی برای تکمیل تحصیلات علوم اسلامی به نجف اشرف عزیمت کرد و از محضر آیت الله خویی و آیت الله سید اسدالله مدنی و... استفاده برد. از آن پس برای تبلیغ به اکثر نقاط ایران مسافرت کرد و در همه جا مورد استقبال مردم قرار گرفت. حجت الاسلام کافی سرانجام در تهران رحل اقامت افکند و به خدمات دینی و انجام وظایف مذهبی همت گماشت. وی، واعظی متدین و خطیبی عبور و در امور دینی، جدی و بسیار مبارز و مجاهد و در مقابل انحرافات و منکرات و برخورد با تبلیغات مسموم دشمنان دین، مقاوم و محکم بود. این خطیب بزرگ، از به میدان آمدن و مبارزه کردن با بی‌دینیان هراسی نداشت و تقیه نمی‌کرد. وی در سفرهای متعددی که به مکه و مدینه داشت، بارها، سخنان مهمی ایراد کرده و از حریم ولایت آل محمد، به ویژه امام علی (ع)، در مقابل خفاشان حقیقت‌گریز وهابی، دفاع نموده است. در حالی که بردن نام حضرت امام خمینی (ره)، در دوران حکومت رژیم پهلوی جرم محسوب می‌شد، حجت الاسلام کافی در مجامع عمومی از حضرت امام به بزرگی و عظمت یاد می‌کرد. سرانجام این محبّ اهل بیت (ع) چند ماه قبل از پیروزی انقلاب اسلامی درسی تیرماه 1357 در 50 سالگی در سانحه‌ای مشکوک دار فانی را وداع گفت و به دیدار معبود شتافت.

درگذشت "ابن خلدون" مورخ بزرگ مسلمانان (808 ق)، عبدالرحمن بن محمد بن خلدون معروف به ابن خلدون ملقب به ولی الدین، از بزرگان و مشاهیر مورخین مسلمان، در اول رمضان سال 732 ق در تونس به دنیا آمد. وی از جوانی به کارهای دولتی پرداخت ولی پس از مدتی به واسطه‌ای بدگویی دیگران به زندان افتاد و از کارهای دربار فاصله گرفت. از آن پس به مطالعات علمی روی آورد و دست به تألیف کتاب زد. ابن خلدون در زمان خود در تاریخ‌نویسی مشهور بود اما اندیشه‌های وی در آن زمان بازتاب کافی نیافت و از قرن سیزدهم هجری قمری نام، آثار و افکار او، مطرح شد. مهم‌ترین اثر ابن خلدون، کتاب تاریخ او موسوم به "کتاب العبر و دیوان المبتدأ و الخبر فی ایام العرب و العجم و البربر" در هفت جلد ضخیم به چاپ رسیده که جلد اول آن به عنوان مقدمه، در فلسفه‌ی تاریخ و اجتماع، شهره‌ی خاص و عام است. ابن خلدون را مخترع و پدیدآورنده‌ی علم عمران نیز گفته‌اند. سرانجام ابن خلدون در 76 سالگی در قاهره وفات یافت و در همان شهر به خاک سپرده شد.

آغاز جنگ تاریخی "اهاام" بین ندهای فرانسه و مصری (1798م) با قدرت‌گیری ناپلئون بناپارت در فرانسه و آغاز کشورگشایی‌های او، ناپلئون قصد حمله به انگلیس را در سر می‌پروراند، اما چون نیروی دریایی فرانسه، توان لازم را برای این کار نداشت، لذا ناپلئون تصمیم گرفت که در خارج

از اروپا، بر انگلستان لطمه زند. به همین دلیل از آن جا که هندوستان مخزن قوای اقتصادی و منبع معیشت انگلستان به شمار می‌رفت و سرزمین مصر نیز در مسیر هند قرار داشت، ناپلئون نقشه حمله به مصر را کشید. در صورت تصرف مصر، هم یک مستعمره بزرگ معادل تمام مستعمرات فرانسه به دست ناپلئون می‌افتاد و هم به عنوان یک مرکز نظامی برای حمله به هند مورد استفاده قرار می‌گرفت. در آن زمان مصر تحت نفوذ امپراتوری عثمانی قرار داشت و توسط امرای مملوک موسوم به ممالیک اداره می‌شد. در نهایت در 21 ژوئیه 1798م، جنگ میان فرانسه و مصریان آغاز شد و علی‌رغم مقاومت ممالیک، ناپلئون موفق به فتح مصر گردید و تا آخر ژوئیه، قاهره نیز به تصرف ناپلئون درآمد. در این هنگام، در حالی که ناپلئون مشغول ایجاد یک ستاد فرماندهی در نزدیکی اهرام مصر بود، قوای دریایی انگلیس، نیروی دریایی فرانسه را در سواحل مصر غافل‌گیر کرد و قسمت اعظم ناوگان جنگی فرانسه را منهدم ساخت. این مسئله باعث عقب‌نشینی ناپلئون گردید و پس از چندی به کشورش بازگشت.